

IZIDI IZ ZEMLJE SVOJE!

2. nedjelja korizme, A

Naš običan čovjek cijeni nekoga tko je bio u drugim krajevima i zemljama. Veli: „*To je svjetski čovjek!*“ Stvarno, ako je i bez neke osobite naobrazbe, čovjek koji se otisne u svijet pokazuje veliku hrabrost da krene posvema ispočetka. Tako onda svojom urođenom inteligencijom puno toga može naučiti boraveći u drugim zemljama i obogaćujući se iskustvom i kulturom drugih ljudi.

Pred jednim takvim izazovom našao se i Abraham. Bio je već u godinama. Sav svoj vijek proveo je u području Ura Kaldejskog gdje je kao nomad sa svojim stadima išao već davno utrtim stazama tražeći pašnjake za svoje blago. Tako je činio njegov otac Terah, tako su činili i njegov djed i svi njegovi preci tko zna do kojeg koljena. I on je trebao umrijeti u istom poslu i načinu života.

I onda, Bog ga zove da iziđe iz svoje zemlje i napusti ljude i krajeve gdje je ostario. Kamo? U obećanu i daleku zemlju, gdje bi konačno trebao dobiti sina nasljednika od kojega bi onda trebao nastati brojani narod. I povjerova Abraham. Sabra i svoju čeljad i svoja stada, pokupi i svoje šatore i sve što posjedovao i krenu... Znamo iz biblijske povijesti: nije jedna Gospodnja riječ upućena Abrahamu nije pala na zemlju: bio je Bog vjeran svojim obećanjima. Kad je Abraham sve napustio, Bog mu je sve dao. Kad je kasnije valjalo i sina žrtvovati, Abraham nije oklijevao. Zato se u njemu danas blagoslivljaju svi koji Bogu povjerovali.

Iako to možda u pri trenutak ne možemo zapaziti, Gospodin Isus na brdu preobraženja čini isto. Naime, na toj visokoj gori događaju se neviđene, nebeske stvari. Isusovo lice odsijeva nebeskim sjajem, njegove haljine blijeste. Tu su i nebeski oblaci i nebeski gosti. Nije čudo da Petar želi tu zauvijek ostati. Spreman je sagraditi sjenice za Isusa, Mojsiju i Iliju. Doista, može li čovjek bolje i više poželjeti? Međutim, ne! Sa svom odlučnošću Isus silazi s brada nebeske slave i upućuje se prema Jeruzalemu gdje ga očekuje njegova čaša puna gorčine i tjeskobe. Jer, to je volja njegovog nebeskog Oca.

Dragi prijatelji, korizma je. Zar ne, da Gospodin i nama danas, ovih dana progovara: „*Izidi iz zemlje svoje!*“ A mi sebi izgradili i sjenice i stanove i boravišta. Sve one zamamnosti koje nas udaljuju od Boga i našeg kršćanskog puta.

Da se razumijemo, ne mora se nužno raditi o izravnim grijesima. Evo. Imamo mi svoj svijet koji nas malo po malo udaljava od našeg kršćanskog poziva. Tu je moj posao, moj hobby, moje društvo za „trač-partiju“, tu je moja „škvadra“ u kafiću, u mom omiljenom športu. A tu je i TV kojem se duboko klanjam. Tu je i čašica, ludovanje automobilom, provodi, ljenčarenja... I tko bi baš sada mislio da trebam baš svake nedjelje biti na misi, da se trebam baš svaki dan pomoliti, da treba naći vremena za svoje najbliže, za svoju školu, za to da nekome poklonim svoje vrijeme, ljubav i pažnju...

A Gospodin veli: „*Izidi iz zemlje svoje!*“ Što me to sapinje da ne mogu poletjeti? Što me to vuče u prosječnost, bezvoljnost? Što mi to priječi da budem bliz i Bogu i bližnjemu, da budem vjeran samome sebi? Gospodin nas zove ove korizme. Zove nas da otkrijemo njega i svoje pravo lice u njemu.

Odvažimo se poput Isusa i poput Abrahama. Već danas će nam uzvratiti mirom i radošću.

Zvonko Pažin